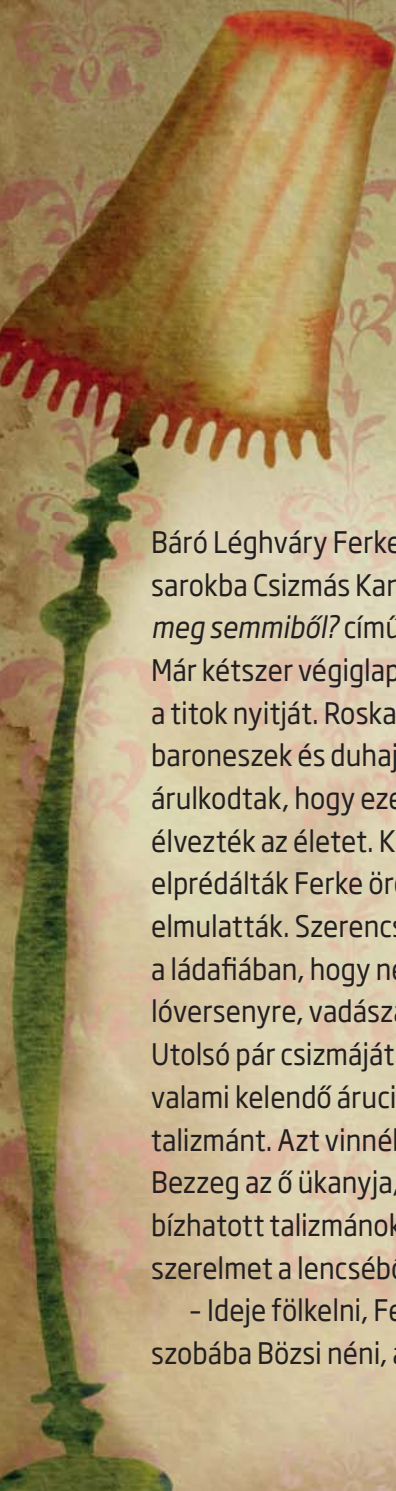

Lesz-e kutyából szalonna?

Báró Léghvály Ferke reményvesztetten vágta a sarokba Csizmás Kandúr *Hogyan gazdagodjunk meg semmiből?* című bőrkötéses alapművét. Már kétszer végiglapozta, de nem találta meg a titok nyitját. Roskátag kastélya falán a léha baroneszek és duhaj, mulató bárók képei arról árulkodtak, hogy ezek az ükők és dédik bizony élvezték az életet. Két kézzel szórták a pénzt, elpredálták Ferke örökségét. Elkártyázták, elmulatták. Szerencsére annyi legalább maradt a ládafiában, hogy néhány jobb év neki is jutott lóversenyre, vadászatra, bálokra. De ennek vége. Utolsó pár csizmáját koptatja. Piacra kéne dobni valami kelendő árucikket. Mondjuk, szerelemhozó talizmánt. Azt vinnék az úrilányok marokszám. Bezzeg az ő ükanyja, Hamupipőke! Szegényke, nem bízhatott talizmánokban, a tíz körmével kaparta ki a szerelmet a lencséből.

- Ideje fölkelni, Ferke úrfi! - dübörgött a szobába Bözsi néni, az öreg cseléd, aki már akkor

százévesnek látszott, amikor Ferke megszületett.

- Bözsi néni! Milyen gyakran vágja maga a körmét?

- Nem vágom. Kopik az a munkában magától.

Mi jár a fejében? Dolgozni akar?

- Csak Hamupipőkén gondolkodtam. Tudta, hogy rokonom volt?

- Magának? Az a szorgalmas lány?

- Ha találnánk a hagyatékában néhány körömdarabkát...

- Pfüj! - Bözsi néni még köpött is egyet. - Mit akar maga az ükanyja körmivel?

- Ő mindenesetre kikaparta vele a szerencséjét. Ha össze tudnánk szedni másfél-kétkilónyi körömdarabkát, valami szép kis tokban árulhatnánk.

- Minek? Kinek kéne köröm? Mindenki növeszt magának.

- De az nem hoz szerencsét. Bezzeg Hamupipőke körme! Igazi szerelemhozó talizmán lenne.

- Másfél kiló?

MOLDOVÁN MÁRIA rajzai

- Jó, hát nem mind tőle származna.
Gyűjthetnénk lánykörmöt a faluból is.
- Szóval hazudna. Már megint. Nem emlékszik,
hogyan belebukott a borsóba is? Kilószám csomagoltatta velem egyesével a borsószemeket, hogy majd viszik, mint a cukrot. Amíg azt hitték, cukor, vitték is.
- Pedig az szép ötlet volt. Egy másik ükanyám, az édes Borsószem hercegnisasszony emlékére találtam ki. Hogy azzal a borsószemmel gyakorlatoztassák a derekukat az úri kisasszonyok.
- Mintha nem is lenne más borsó...
- Van, persze, de ennek rá volt írva a csomagolására, hogy Borsószem hercegnisasszony kertjéből való.
Böksi néni erre az arcátlanságra már szava sem volt. Aztán mégis odafordult a gazdájához:
- Ide figyeljen, Ferke úr! Hagyjon föl végre ezekkel a svindlikkel. Láthatja, csak belebukni lehet.

- De nincs egy vasam se... - és ez bizony sírósan hangzott a bárói szájából.
- Annyi van, hogy ne haljon éhen, és megfoltostassa a csizmatalpát. Törődjön végre a maradék birtokával! Teremtse elő a két kezével, amire szüksége van, úgy, mint más emberfia.
Azzal Böksi néni mérgesen kidöcögött a szobából. Ferke meg elgondolkodott a szavain. Igaza lehet. Változtatni kell, nincs mese. Lehet, hogy a nevével van baj? Á, névváltoztatás szóba se jöhet. Címert is bajos váltani, holott az hirdethetné, hogy új életet kezd. Az égbék mezőben lebegő légvár különben gyönyörű! Fáj a szíve lecserélni. És mire is lehetne? Mit mondott Böksi néni? Teremtse elő a két kezével a vagyonát? Vajon szépen mutatna zöld mezőben egy pakli kártya? Vagy csak a pikk dáma? Ügyes kártyás ő, meg aztán érzi is, hogy nyerni fog. Sokat. És olyan kastélyt épít belőle, de olyat...

FIEDLER JÓZSEFNÉ